

EMILY HENRY

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

διόπτρα

Νούσα, αυτό το βιβλίο δεν είναι αφιερωμένο σ' εσένα.

Ξέρω ήδη ποιο θα σου αφιερώσω,
οπότε πρέπει να περιμένεις.

Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω στην Αμάντα,
την Ντας, την Ντανιέλ, την Τζέσικα,
τη Σαρίρ και την Τέιλορ. Αν δεν ήσαστε εσείς,
αυτό το βιβλίο δεν θα υπήρχε.
Κι αν με κάποιο τρόπο υπήρχε,
τότε δεν θα το διάβαζε κανείς.
Χίλια ευχαριστώ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όταν τα βιβλία είναι η ζωή σου –ή, όπως συμβαίνει μ' εμένα, η δουλειά σου–, αποκτάς την ικανότητα να μαντεύεις την κατεύθυνση που θα πάρει μια ιστορία. Τα αφηγηματικά πρότυπα και μοτίβα και οι συνηθισμένες ανατροπές στην πλοκή μπαίνουν από μόνα τους σε έναν κατάλογο στο μυαλό σου, χωρισμένα ανά κατηγορία και είδος.

Ο σύζυγος είναι ο δολοφόνος.

Η κοπέλα που αρχικά περνούσε απαρατήρητη υφίσταται ριζική μεταμόρφωση και, από τη στιγμή που παύει να φοράει γυαλιά μυωπίας, γίνεται σωστή κούκλα.

Ο πρωταγωνιστής κερδίζει την καρδιά της κοπέλας.

Κάποιος εξηγεί μια περίπλοκη επιστημονική έννοια και κάποιος άλλος λέει: «Ε... Μήπως θα μπορούσες να το πεις πιο απλά, σε παρακαλώ;».

Μπορεί οι λεπτομέρειες από βιβλίο σε βιβλίο να αλλάζουν, αλλά ουσιαστικά δεν υπάρχει τίποτα πραγματικά πρωτότυπο.

Πάρτε, για παράδειγμα, μια ιστορία αγάπης που διαδραματίζεται σε μια επαρχιακή πόλη.

Από αυτές τις ιστορίες όπου ένας μεγάλος και τρανός κυνικός τύπος από τη Νέα Υόρκη ή το Λος Άντζελες καταλήγει σε κάποια μικρή πόλη της Αμερικής – ας πούμε για να οδηγήσει στη χρεοκοπία ένα οικογενειακό φυτώριο με έλατα για τα Χριστούγεννα, προκειμένου να πάρει τη θέση του μια μεγάλη, αδίστακτη εταιρεία.

Όμως, ενώ ο εν λόγω πρωτευουσιάνος βρίσκεται στη μικρή πόλη, τα πράγματα δεν εξελίσσονται σύμφωνα με το πρόγραμμα. Επειδή, όπως είναι φυσικό, το φυτώριο – ο φούρνος ή οτιδήποτε άλλο είναι αυτό που έχει σκοπό να καταστρέψει ο πρωταγωνιστής – ανήκει σε κάποια απίστευτα όμορφη γυναίκα που, πολύ βολικά, είναι διαθέσιμη για φλερτάρισμα.

Πίσω στη μεγάλη πόλη, ο πρωταγωνιστής έχει σχέση με μια άλλη γυναίκα. Κάποια άκαρδη που τον παροτρύνει να ολοκληρώσει την αποστολή του και να καταστρέψει μερικές ζωές, ώστε για αντάλλαγμα να πάρει μια μεγάλη προαγωγή. Ο πρωταγωνιστής δέχεται από εκείνη τηλεφωνήματα, στη διάρκεια των οποίων τον διακόπτει συνέχεια και του δίνει άσπλαχνες συμβουλές, ενώ βρίσκεται καθισμένη σε ένα πανάκριβο στατικό ποδήλατο.

Καταλαβαίνετε ότι είναι κακιά επειδή τα μαλλιά της έχουν ένα αφύσικο ξανθό χρώμα και είναι χτενισμένα προς τα πίσω, όπως της Σάρον Στόουν στο *Βασικό Ένστικτο*, και επίσης επειδή σχαίνεται να στολίζει δέντρο τα Χριστούγεννα.

Ο ήρωας, καθώς περνάει όλο και περισσότερο χρόνο με τη γοητευτική φουρνάρισσα/μοδίστρα/αγρότισσα, αρχίζει να βλέπει τα πράγματα με άλλο μάτι. Ανακαλύπτει το πραγματικό νόημα της ζωής!

Επιστρέφει στη μεγάλη πόλη *μεταμορφωμένος*, χάρη στον έρωτα που νιώθει για μια καλή γυναίκα. Εκεί ζητάει από την

άκαρδη κοπέλα του να πάνε μια βόλτα. Εκείνη μένει με το στόμα ανοιχτό και του λέει, για παράδειγμα: *Να πάμε βόλτα; Μα φοράω γόβες Manolo Blahnik.*

Θα το διασκεδάσουμε, αποκρίνεται εκείνος. Στη βόλτα, της ζητάει να κοιτάξει τα αστέρια ψηλά στον ουρανό.

Η κοπέλα εκνευρίζεται και του λέει απότομα: *Το ξέρεις ότι δεν μπορώ να κοιτάξω προς τα πάνω! Μόλις έκανα μπτόξ!*

Και τότε ο ήρωας συνειδητοποιεί κάτι σπουδαίο: δεν μπορεί να επιστρέψει στην παλιά του ζωή. Δεν θέλει να το κάνει! Δίνει τέλος σε αυτή την ψυχρή σχέση που δεν τον γεμίζει και κάνει πρόταση γάμου στην καινούρια αγαπημένη του. (Ποιος έχει ώρα για ραντεβού;)

Σε αυτό το σημείο, αρχίζεις να ουρλιάζεις: *Δεν την ξέρεις καν! Ούτε το επώνυμό της δεν ξέρεις!* Από την άλλη άκρη του δωματίου, η αδερφή σου η Λίμπι σου πετάει ποπκόρν κατακέφαλα, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της από το δικό της βιβλίο.

Και να γιατί έχω καθυστερήσει για το ραντεβού μου για μεσημεριανό φαγητό.

Επειδή αυτή είναι η ζωή μου. Το αφηγηματικό μοτίβο που κυριαρχεί στην καθημερινότητά μου. Το πρότυπο πάνω στο οποίο είναι βασισμένα όλα τα στοιχεία που συνθέτουν την προσωπικότητά μου.

Εγώ είμαι η γυναίκα της μεγάλης πόλης. Όχι αυτή που γνωρίζει τον κύκλο αγρότη. Η άλλη.

Η μονίμως στρεσαρισμένη ατζέντισσα λογοτεχνικών έργων με το περιποιημένο μανικιούρ, που διαβάζει χειρόγραφα καθισμένη στο στατικό της ποδήλατο Peloton, ενώ στην οθόνη του υπολογιστή της περνάει απαρατήρητο ένα screensaver που δείχνει μια γαλήνια παραλία.

Εγώ είμαι αυτή που παρατάει ο πρωταγωνιστής.

Την έχω διαβάσει αυτή την ιστορία, την έχω ζήσει, κι έτσι ξέρω ότι συμβαίνει ξανά αυτή τη στιγμή, καθώς περπατάω στους γεμάτους κόσμο δρόμους του κέντρου της πόλης, με το κινητό μου κολλημένο στο αφτί μου.

Εκείνος δεν το έχει πει ακόμα, αλλά μου σηκώνονται οι τρίχες στον αυχένα μου και νιώθω ένα κενό στο στομάχι, καθώς η συζήτηση μαζί του εξελίσσεται σε πορεία προς τον γκρεμό.

Ο Γκραντ υποτίθεται ότι θα έμενε στο Τέξας μόνο δύο εβδομάδες, δηλαδή όσο χρειαζόταν για να βοηθήσει να κλειστεί μια συμφωνία ανάμεσα στην εταιρεία του και σε ένα ξενοδοχείο έξω από το Σαν Αντόνιο, που ήθελαν να εξαγοράσουν. Επειδή έχω ήδη ζήσει δύο χωρισμούς ύστερα από ταξίδι για δουλειά, μόλις μου είπε ότι θα έφευγε ταξίδι, αντέδρασα σαν να μου ανακοίνωνε ότι είχε καταταγεί στο ναυτικό και θα έφευγε τα χαράματα.

Η Λίμπι προσπάθησε να μου δώσει να καταλάβω ότι ήμουν υπερβολική, αλλά δεν ξαφνιάστηκα όταν ο Γκραντ δεν απάντησε στα νυχτερινά τηλεφωνήματά μου τρεις φορές στη σειρά, ούτε όταν βιάστηκε να κλείσει δύο άλλες φορές. Ήξερα ποια θα ήταν η κατάληξη.

Πριν από τρεις ημέρες, μόλις λίγες ώρες πριν πάρει το αεροπλάνο της επιστροφής, συνέβη αυτό που περίμενα.

Ένα απρόοπτο γεγονός μεσολάβησε και τον κράτησε στο Σαν Αντόνιο για περισσότερο καιρό από όσο είχε προγραμματίσει. Έπαθε σκωληκοειδίτιδα.

Θεωρητικά, θα μπορούσα να είχα πάρει το αεροπλάνο επιτόπου για να πάω να τον βρω εκεί. Αλλά βρισκόμουν στη μέση μιας σημαντικής διαπραγμάτευσης και έπρεπε να είμαι κολλημένη στο κινητό μου, με σταθερή πρόσβαση

σε wi-fi. Κι άλλωστε, ο Γκραντ τόνισε ότι η αφαίρεση της σκωληκοειδίτιδας είναι μια πολύ απλή διαδικασία. Για την ακρίβεια, είπε: «Σιγά το πράγμα».

Έτσι, έμεινα σπίτι μου και, βαθιά μέσα μου, ήξερα ότι παρέδίδα τον Γκραντ στους θεούς των ρομαντικών μυθιστορημάτων που διαδραματίζονται σε επαρχιακές πόλεις και ότι η πορεία ήταν προδιαγεγραμμένη.

Τώρα, τρεις ημέρες αργότερα, ενώ πηγαίνω για φαγητό πρακτικά τρέχοντας, παρόλο που φοράω ψηλοτάκουνες γόβες, και κρατώντας το κινητό σφιχτά στο χέρι μου, νιώθω να δονούμαι ολόκληρη από το καρφί που μπαίνει στο φέρετρο της σχέσης μου και έχει τον ήχο της φωνής του Γκραντ.

«Πες το μου πάλι αυτό». Ήθελα να το πω σαν ερώτηση. Τελικά βγήκε από το στόμα μου σαν διαταγή.

Ο Γκραντ αναστενάζει. «Δεν θα γυρίσω πίσω, Νόρα. Τα πράγματα άλλαξαν την τελευταία εβδομάδα». Κρυφογελάει. «Άλλαξα εγώ ο ίδιος».

Η ψυχρή καρδιά της γυναίκας της πόλης σκιρτάει. «Φουρνάρισσα είναι;» ρωτάω.

Μένει σιωπηλός για μια στιγμή. «Τι πράγμα;»

«Φουρνάρισσα είναι;» επαναλαμβάνω, λες και είναι απολύτως λογικό να είναι αυτή η πρώτη ερώτηση που κάνεις όταν ο σύντροφός σου σε χωρίζει μέσω τηλεφώνου. «Η γυναίκα για την οποία με παρατάς».

Έλειπα από μικρή σιωπή, ο Γκραντ τα αποκαλύπτει όλα. «Είναι κόρη των ιδιοκτητών του ξενοδοχείου. Αποφάσισαν να μην το πουλήσουν. Θα μείνω εδώ και θα τους βοηθήσω να το λειτουργήσουν».

Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Γελάω. Πάντα αυτή είναι η αντίδρασή μου όταν μαθαίνω άσχημα νέα. Μάλλον γι' αυτό

κέρδισα τον ρόλο της κακιάς στη ζωή μου, αλλά τι άλλο να κάνω; Να βάλω τα κλάματα μπροστά σε τόσο κόσμο; Σε τι θα ωφελούσε αυτό;

Σταματάω έξω από το εστιατόριο και τρίβω τα μάτια μου απαλά. «Λοιπόν, αν κατάλαβα καλά», λέω, «παρατάς τη θαυμάσια δουλειά σου, το θαυμάσιο διαμέρισμά σου κι εμένα και μετακομίζεις στο Τέξας. Για να είσαι με κάποιον που το μόνο που έχει να επιδείξει είναι το γεγονός ότι είναι *κόρη των ιδιοκτητών του ξενοδοχείου*;».

«Στη ζωή υπάρχουν πράγματα πιο σημαντικά από το χρήμα και την καριέρα, Νόρα», μου λέει.

Γελάω ξανά. «Δεν μπορώ πραγματικά να καταλάβω αν μιλάς σοβαρά».

Ο Γκραντ είναι γιος ενός δισεκατομμυριούχου μεγιστάνα στον ξενοδοχειακό τομέα. Δεν γεννήθηκε μέσα στα πλούτη απλώς. Μάλλον ακόμα και το χαρτί υγείας που χρησιμοποιούσε ήταν από χρυσάφι.

Για τον Γκραντ, η φοίτηση στο κολέγιο ήταν μια τυπική διαδικασία. Το ίδιο και η επαγγελματική άσκηση. Τη δουλειά του την οφείλει σε καθαρό νεποτισμό.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η δήλωσή του μου φαίνεται τόσο ειρωνική.

Μάλλον αυτό το είπα φωναχτά, γιατί ρωτάει εκνευρισμένος: «Τι πάει να πει αυτό;».

Ρίχνω μια ματιά μέσα από την τζαμαρία του εστιατορίου και μετά βλέπω την ώρα στο κινητό μου. Έχω αργήσει – δεν αργώ ποτέ. Δεν είχα σκοπό να δώσω τόσο λανθασμένη πρώτη εντύπωση.

«Γκραντ, είσαι τριάντα τεσσάρων ετών και θα κληρονομήσεις μια τεράστια περιουσία. Για όλους εμάς τους

κοινούς θνητούς, η δουλειά μας συνδέεται άμεσα με την επιβίωσή μας».

«Βλέπεις;» λέει. «Ακριβώς αυτή την οπτική δεν θέλω να έχω πια. Μερικές φορές, γίνεσαι πολύ ψυχρή, Νόρα. Η Τσάσπι και εγώ θέλουμε να...»

Δεν το κάνω σκόπιμα – δεν θέλω να φανώ δηκτική– όταν λέω το όνομά της χασκογελώντας. Απλώς, όταν συμβαίνουν πολύ αστεία πράγματα, είναι σαν να βγαίνω από το σώμα μου. Παρακολουθώ αυτά που συμβαίνουν σαν να είμαι κάποιος τρίτος και σκέφτομαι: *Σοβαρά τώρα; Αυτό διάλεξε το σύμπαν να κάνει; Δεν είναι γελοίο;*

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, το σύμπαν διάλεξε να οδηγήσει τον σύντροφό μου στην αγκαλιά μιας γυναίκας που τη λένε Τσάσπι. * Α, τι αστείο!

Ο Γκραντ ξεφυσάει στην άλλη άκρη της γραμμής. «Είναι καλοί άνθρωποι, Νόρα. Τέτοιος άνθρωπος θέλω να γίνω κι εγώ. Άκου, Νόρα, μην παριστάνεις την ταραγμένη...»

«Τι είναι αυτά που λες;»

«Ποτέ δεν με είχες ανάγκη...»

«Και βέβαια δεν σε έχω ανάγκη!» Έχω δουλέψει πολύ σκληρά για να φτιάξω τη ζωή μου και να πατάω μόνη μου στα πόδια μου, ώστε να μη χρειάζεται να είμαι εξαρτημένη από κανέναν.

«Ούτε στο σπίτι μου δεν έχεις έρθει να μείνεις...» λέει.

«Το δικό μου στρώμα είναι αντικειμενικά καλύτερο!» Έκανα έρευνα αγοράς επί εννιάμισι μήνες μέχρι να το αγοράσω. Τόσο επιλεκτική είμαι και όταν κάνω σχέσεις, αλλά πάντα καταλήγω στα ίδια αποτελέσματα.

* Chastity: Αγνότητα.

«...οπότε μην παριστάνεις την πληγωμένη», λέει ο Γκραντ. «Δεν ξέρω καν αν είσαι ικανή να πληγωθείς».

Και πάλι αναγκάζομαι να γελάσω.

Επειδή σε αυτό το σημείο κάνει λάθος. Από τη στιγμή που η καρδιά σου έχει ραγίσει για τα καλά ήδη μία φορά, ένα τέτοιο τηλεφώνημα δεν είναι τίποτα. Μπορεί να νιώσεις ένα τσίμπημα – ή ένα σκίρτημα. Αλλά σίγουρα η καρδιά σου δεν θα ραγίσει.

Ο Γκραντ έχει πάρει φόρα. «Δεν σε έχω δει ούτε καν να κλαις».

Και δεν χαιρεσαι; σκέφτομαι να του πω. Πόσες φορές μάς είχε πει η μαμά μας, γελώντας και κλαίγοντας ταυτόχρονα, ότι το τελευταίο της αμόρε της είχε πει πως παραήταν συναισθηματική;

Αυτό το χαρακτηριστικό έχουν οι γυναίκες. Ό,τι και να κάνουν είναι λάθος. Αν δείχνεις τα συναισθήματά σου, σε λένε υστερική. Αν τα κρατάς κρυμμένα, για να μην είναι ο σύντροφός σου αναγκασμένος να ασχοληθεί μαζί τους, αυτομάτως γίνεσαι άκαρδη σκύλα.

«Πρέπει να κλείσω, Γκραντ», λέω.

«Ναι, φυσικά», αποκρίνεται.

Από ό,τι φαίνεται, το γεγονός ότι θέλω να συνεχίσω με τις ανειλημμένες υποχρεώσεις μου είναι απόδειξη ότι είμαι ένα ψυχρό και σατανικό ρομπότ που κοιμάται πάνω σε σωρούς από λεφτά και διαμάντια. (Μακάρι να ήταν έτσι.)

Κλείνω το τηλέφωνο χωρίς να πω αντίο και πηγαίνω κάτω από την τέντα του εστιατορίου. Παίρνω μια ανάσα για να βρω την ψυχραιμία μου και περιμένω να δω αν θα μου έρθουν δάκρυα. Δεν έρχονται. Ποτέ δεν έρχονται. Δεν με πειράζει αυτό.

Έχω να κάνω μια δουλειά και, σε αντίθεση με τον Γκραντ,

θα την κάνω, για τον εαυτό μου και για όλους τους άλλους στο λογοτεχνικό πρακτορείο Νγκουγέν.

Στρώνω τα μαλλιά μου, σηκώνω τους ώμους μου και μπαίνω μέσα στο εστιατόριο. Ο αέρας του κλιματιστικού κάνει την επιδερμίδα μου να ανατριχιάσει.

Είναι αργά για μεσημεριανό φαγητό, οπότε ο κόσμος είναι λιγοστός. Βλέπω τον Τσάρλι Λάστρα στο βάθος του μαγαζιού. Φοράει μαύρα ρούχα, σαν βρικόλακας.

Δεν έχουμε συναντηθεί από κοντά, αλλά κοιτάξα προσεκτικά την ανακοίνωση στο *Publishers Weekly* σχετικά με την προαγωγή του σε υπεύθυνο έκδοσης στον εκδοτικό οίκο Γουόρτον και απομνημόνευσα τη φωτογραφία του. Τα μαύρα φρύδια του, τα ανοιχτά καστανά μάτια του, την αγνή ρυτίδα στο πιγούνι του, κάτω από τα γεμάτα χείλη του. Έχει στο μάγουλό του μια μαύρη ελιά, που, αν ήταν γυναίκα, θα αποτελούσε αναμφίβολα σημάδι ομορφιάς.

Δεν μπορεί να είναι πάνω από τριάντα πέντε. Θα μπορούσες να πεις ότι το πρόσωπό του είναι αγορίστικο, αν δεν φαινόταν κουρασμένο και τα μαύρα μαλλιά του δεν είχαν αρχίσει να γκριζάρουν.

Επίσης, είναι συνοφρωμένος. Έχει στραβομουτσουνιάσει. Το βλέμμα του είναι βλοσυρό.

Κοιτάζει το ρολόι του.

Αυτό δεν είναι καλό σημάδι. Λίγο πριν φύγω από το γραφείο, η αφεντικίνα μου, η Έιμι, με προειδοποίησε ότι ο Τσάρλι είναι ευέξαπτος, αλλά δεν ανησύχησα. Είμαι πάντα πολύ συνεπής και ακριβής στα ραντεβού μου.

Εκτός από όταν με χωρίζουν μέσω τηλεφώνου. Σε αυτή την περίπτωση, από ό,τι φαίνεται, αργώ εξήμισι λεπτά.

«Γεια!» Απλώνω το χέρι μου για να σφίξω το δικό του

καθώς πλησιάζω. «Είμαι η Νόρα Στίβενς. Χαίρομαι που επιτέλους γνωριζόμαστε από κοντά».

Σηκώνεται και η καρέκλα του σέρνεται στο πάτωμα. Τα μαύρα ρούχα του, τα σκοτεινά χαρακτηριστικά του και η εν γένει φυσιογνωμία του είναι σαν μια μαύρη τρύπα που ρουφάει το φως και το εξαφανίζει.

Οι περισσότεροι φοράνε μαύρα για να δείξουν επαγγελματισμό χωρίς να καταβάλουν κόπο, αλλά αυτός το κάνει να φαίνεται απόλυτα συνειδητή επιλογή του. Ο συνδυασμός του απέριττου μάλλινου πουλόβερ, του παντελονιού και της βαριάς προφοράς του του δίνει τον αέρα διάσημου που έπεσε πάνω σε παπαράτσι καθώς περπατούσε στον δρόμο. Διαπιστώνω ότι υπολογίζω πόσο στοιχίζουν αυτά που φοράει. Η Λίμπι αποκαλεί αυτή τη συνήθειά μου «ενοχλητική και μικροαστική», αλλά εμένα απλώς μου αρέσουν τα ωραία πράγματα και συχνά χαζεύω τις ιστοσελίδες καταστημάτων για αγορές online, για να χαλαρώσω ύστερα από μια μέρα γεμάτη άγχος.

Θα έλεγα ότι το σύνολο που φοράει ο Τσάρλι στοιχίζει μεταξύ οκτακοσίων και χιλίων δολαρίων. Είναι του δικού μου βεληνεκούς, ειλικρινά, αν και ό,τι φοράω εγώ, με εξαίρεση τα παπούτσια μου, το αγόρασα από μαγαζιά με μεταχειρισμένα.

Παρατηρεί το απλωμένο χέρι μου για δύο βασανιστικά δευτερόλεπτα και μετά το σφίγγει. «Άργησες». Κάθεται, χωρίς να κάνει τον κόπο να με κοιτάξει κατάματα.

Άραγε υπάρχει τίποτα χειρότερο από έναν άντρα που νομίζει ότι είναι υπεράνω των νόμων των κοινωνικών συναναστροφών μόνο και μόνο επειδή γεννήθηκε σχετικά ωραίος και με χοντρό πορτοφόλι; Ο Γκραντ έχει εξαντλήσει την ημερήσια

δόση υπομονής που δείχνω όταν αντιμετωπίζω ξιπασμένους ανθρώπους. Πάντως, πρέπει να παίξω αυτό το παιχνίδι για χάρη των συγγραφέων που εκπροσωπώ.

«Το ξέρω», λέω, χαμογελώντας με απολογητικό ύφος, αλλά χωρίς να ζητήσω συγγνώμη. «Ευχαριστώ που με περιμένεις. Το μετρό είχε καθυστέρηση. Ξέρεις πώς είναι αυτά τα πράγματα».

Σηκώνει το βλέμμα του και με κοιτάζει κατάματα. Τα μάτια του φαίνονται πιο σκοτεινά τώρα, τόσο πολύ, ώστε δεν είμαι σίγουρη αν υπάρχει ίριδα γύρω από τις κόρες τους. Η έκφρασή του λέει ότι δεν ξέρει πώς είναι αυτά τα πράγματα, δηλαδή να έχει καθυστέρηση το μετρό, ή να ακινητοποιείται, για λόγους που είναι και άσχημοι και πεζοί.

Μάλλον δεν παίρνει το μετρό.

Μάλλον πηγαίνει παντού με μια λαμπερή μαύρη λιμουζίνα – ή με μια κατάμαυρη άμαξα που τη σέρνουν μαύρα άλογα.

Βγάζω το σακάκι μου (ψαροκόκαλο, Isabel Marant) και κάθομαι στην καρέκλα απέναντί του. «Έχεις παραγγείλει;»
«Όχι», λέει. Μόνο αυτό.

Οι ελπίδες μου αρχίζουν να εξανεμίζονται.

Είχαμε κανονίσει αυτό το γεύμα γνωριμίας πριν από εβδομάδες. Όμως, την περασμένη Παρασκευή, του έστειλα ένα καινούριο χειρόγραφο μιας από τις παλιότερες πελάτισσές μου, της Ντάσι Φίλντινγκ. Τώρα αρχίζω να αμφιβάλω αν θα μπορούσα να αναγκάσω έναν από τους συγγραφείς μου να συνεργαστεί με αυτόν τον άνθρωπο.

Παίρνω τον κατάλογο. «Έχουν σαλάτα με κατσικίσιο τυρί, είναι φανταστική».

Ο Τσάρλι κλείνει τον κατάλογό του και με κοιτάζει. «Πριν προχωρήσουμε», λέει, με τα πυκνά μαύρα φρύδια του να

σμίγουν, «πρέπει να σου πω ότι το καινούριο βιβλίο της Φίλντινγκ δεν διαβάζεται με τίποτα».

Μου πέφτει το σαγόνι. Δεν ξέρω τι να πω. Πρώτα απ' όλα, δεν σκόπευα να αναφέρω το βιβλίο. Αν ο Τσάρλι ήθελε να το απορρίψει, θα μπορούσε να το είχε κάνει με ένα e-mail. Και χωρίς να πει ότι *δεν διαβάζεται με τίποτα*.

Όμως, ακόμα και πέρα από αυτό, ένας ευγενικός άνθρωπος θα περίμενε τουλάχιστον μέχρι να μας φέρουν έστω ψωμί στο τραπέζι πριν αρχίσει τις προσβολές.

Κλείνω τον κατάλόγό μου και σταυρώνω τα χέρια μου πάνω στο τραπέζι. «Εγώ νομίζω ότι είναι το καλύτερό της μέχρι τώρα».

Η Ντάσι έχει εκδώσει άλλα τρία βιβλία, όλα τους φανταστικά, αλλά κανένα δεν πήγε καλά σε πωλήσεις. Ο τελευταίος εκδότης της δεν ήθελε να το ρισκάρει πάλι μαζί της, κι έτσι βρέθηκε ξεκρέμαστη να αναζητάει καινούριο εκδοτικό οίκο για το επόμενο μυθιστόρημά της.

Εντάξει, μπορεί αυτό να μην είναι το αγαπημένο μου από όσα έχει γράψει, αλλά θα έχει τεράστια εμπορική απήχηση. Με την κατάλληλη επιμέλεια, ξέρω τι μπορεί να γίνει αυτό το βιβλίο.

Ο Τσάρλι γέρνει πίσω στην καρέκλα του και το έντονο βλέμμα του κάνει τη ραχοκοκαλιά μου να ανατριχιάσει. Είναι σαν να βλέπει βαθιά μέσα μου, να προσπερνάει την επιφανειακή ευγένειά μου και να φτάνει στις ακατέργαστες πτυχές μου που κρύβονται πίσω της. Η έκφραση του προσώπου του λέει: *Σταμάτα να χαμογελάς έτσι κρύα. Δεν είναι στο σтил σου η τόση ευγένεια*.

Στριφογυρίζει το ποτήρι του με το νερό πάνω στο τραπέζι. «Το καλύτερό της είναι το *Μεγαλείο των μικρών*

πραγμάτων», λέει, λες και τα τρία δευτερόλεπτα που κοιταχτήκαμε κατάματα ήταν αρκετά για να διαβάσει τη σκέψη μου και να καταλάβει ότι μιλάει για λογαριασμό και των δυο μας.

Ειλικρινά, το *Μεγαλείο* είναι ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία την τελευταία δεκαετία, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως το τωρινό βιβλίο της Ντάστι είναι ξεφλημένο.

Λέω: «Αυτό το βιβλίο είναι εξίσου καλό. Απλώς είναι διαφορετικό – ίσως λιγότερο χαμηλών τόνων, αλλά αυτό του δίνει μια κινηματογραφική χροιά».

«Λιγότερο χαμηλών τόνων;» Ο Τσάρλι μισοκλείνει τα μάτια του. Τουλάχιστον το χρυσαφί καφέ έχει επιστρέψει στα μάτια του κι έτσι δεν νιώθω τόσο έντονα το βλέμμα του να με καίει. «Είναι σαν να λες ότι ο Τσαρλς Μάνσον ήταν γκουρού του λάιφ στάιλ. Μπορεί να ισχύει, αλλά δεν είναι αυτό η ουσία. Αυτό το βιβλίο είναι σαν να είδε κάποιος τη διαφήμιση της Σάρα Μακλάχλαν για την αποτροπή της βίας εναντίον των ζώων και να είχε: *Τι θα γινόταν αν όλα αυτά τα κουτάβια τα σκότωναν μπροστά στην κάμερα;*».

Μου ξεφεύγει ένα γέλιο εκνευρισμού. «Καλά. Δεν είναι από αυτά που σου αρέσουν. Αλλά ίσως θα βοηθούσε», λέω βγάζοντας καπνούς, «αν μου έλεγες τι σου άρεσε στο βιβλίο. Έτσι θα ξέρω τι να σου στέλνω στο μέλλον».

Ψεύτρα, λέει το μυαλό μου. *Δεν πρόκειται να του στείλεις άλλα βιβλία.*

Ψεύτρα, λένε τα μεγάλα και στρογγυλά μάτια του Τσάρλι, που με αναστατώνουν. *Δεν πρόκειται να μου στείλεις άλλα βιβλία.*

Αυτό το γεύμα –αυτή η πιθανή επαγγελματική σχέση– είναι χαμένη υπόθεση.

Ο Τσάρλι δεν θέλει να συνεργαστεί μαζί μου κι εγώ δεν θέλω να συνεργαστώ μαζί του, αλλά φαντάζομαι ότι δεν έχει παραμερίσει ολοκληρωτικά τους κανόνες καλής συμπεριφοράς γιατί σκέφτεται αυτό που του είπα.

«Παραείναι μελό για τα γούστα μου», λέει τελικά. «Και τα πρόσωπα είναι σαν καρικατούρες...»

«*Ιδιόρρυθμα* είναι», διαφωνώ εγώ. «Θα μπορούσαμε να τα αλλάξουμε λίγο, αλλά τα πρόσωπα είναι πολλά – οι παραξενιές τους βοηθάνε να τα διακρίνουμε».

«Και το μέρος...»

«Τι πρόβλημα έχει το μέρος;» Το μέρος όπου διαδραματίζεται το *Μόνο μία φορά στη ζωή σου* είναι το ατού του βιβλίου. «Το Σάνσαϊν Φολς είναι υπέροχο».

Ο Τσάρλι δυσανασχετεί. «Είναι εντελώς εξωπραγματικό».

«Είναι υπαρκτό μέρος», αντιτείνω εγώ. Η Ντάστι είχε κάνει τη μικρή ορεινή πόλη να φαίνεται τόσο ειδυλλιακή, ώστε έκανα τον κόπο να την γκουγκλάρω. Το Σάνσαϊν Φολς της Βόρειας Καρολίνας βρίσκεται κοντά στο Άσβιλ.

Ο Τσάρλι κουνάει το κεφάλι του. Φαίνεται εκνευρισμένος. Άρα είμαστε εκνευρισμένοι και οι δύο.

Δεν τον συμπαθώ. Αν εγώ είμαι ο αρχετυπικός Άνθρωπος της Πόλης, τότε αυτός είναι ο Σκυθρωπός και Αδιάλλακτος Οπισθοδρομικός. Είναι ο Μισάνθρωπος του Μολιέρου, ο Όσκαρ ο Γκρινιάρης από το «Σουσάμι Άνοιξε», ένας δευτεροκλασάτος Χίθκλιφ από τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*.

Κι αυτό είναι κρίμα, επειδή έχει τη φήμη ότι διαθέτει μαγικό άγγιγμα. Πολλοί συνάδελφοί μου ατζέντηδες τον αποκαλούν «Μίδα». Δηλαδή, «ό,τι πίνει γίνεται χρυσός». (Αν και, ομολογουμένως, κάποιοι άλλοι τον λένε «Καταιγίδα». Δηλαδή, «καταφέρνει να κάνει να βρέχει λεφτά, αλλά με τι τίμημα;».)

Το θέμα είναι ότι ο Τσάρλι Λάστρα ξέρει να διαλέγει βιβλία που θα σημειώσουν επιτυχία. Και δεν πρόκειται να διαλέξει το *Μόνο μία φορά στη ζωή σου*. Αποφασισμένη να τονώσω την αυτοπεποίθησή μου, αν όχι τη δική του, σταυρώνω τα χέρια μου μπροστά στο στήθος μου. «Άκου τι σου λέω. Το Σάνσαιν Φολς είναι υπαρκτό μέρος, όσο στημένο κι αν σου φάνηκε».

«Μπορεί να υπάρχει», λέει ο Τσάρλι, «αλλά άκου κι εσύ αυτό που σου λέω εγώ. Η Ντάστι Φιλντινγκ δεν έχει πάει ποτέ εκεί».

«Τι σημασία έχει αυτό;» ρωτάω, αφήνοντας στην άκρη τις ευγένειες.

Ο Τσάρλι στραβώνει το στόμα του, ως αντίδραση στο ξέσπασμά μου. «Εσύ ήθελες να μάθεις τι δεν μου άρεσε στο βιβλίο...»

«Τι σου άρεσε», τον διορθώνω.

«...και δεν μου άρεσε το μέρος».

Νιώθω τον θυμό να φουντώνει μέσα μου. «Τότε, γιατί δεν μου λες τι βιβλία θέλεις, κύριε Λάστρα;»

Χαλαρώνει, ώσπου γέρνει πίσω στην καρέκλα του και απλώνεται σαν γάτα που παίζει με τη λεία της. Στριφογυρίζει πάλι το ποτήρι με το νερό. Νόμιζα ότι αυτό ήταν κάποιο νευρικό τικ, αλλά ίσως να είναι κάποια χαμηλής ποιότητας τακτική βασανιστηρίων. Θέλω να το πετάξω από το τραπέζι.

«Θέλω», λέει ο Τσάρλι, «τα πρώτα βιβλία της Φιλντινγκ. *Το μεγαλείο των μικρών πραγμάτων*».

«Αυτό το βιβλίο δεν πούλησε».

«Επειδή ο εκδότης της δεν ήξερε να το πουλήσει», λέει ο Τσάρλι. «Ο Γουόρτον θα μπορούσε να το πουλήσει. Εγώ θα μπορούσα».

Τα φρύδια μου σηκώνονται ανακλαστικά και βάζω τα δυνατά μου να τα κατεβάσω.

Αυτή ακριβώς τη στιγμή, μας πλησιάζει η σερβιτόρα. «Να σας φέρω κάτι όσο θα κοιτάζετε το μενού;» ρωτάει γλυκά.

«Σαλάτα με κατσικίσιο τυρί για μένα», λέει ο Τσάρλι, χωρίς να κοιτάζει καμία από τις δυο μας.

Μάλλον ανυπομονεί να πει ότι η αγαπημένη μου σαλάτα δεν τρώγεται με τίποτα.

«Και για εσάς, κυρία;» ρωτάει η σερβιτόρα.

Συγκρατώ το ρίγος που νιώθω όποτε ένας εικοσάρης με αποκαλεί «κυρία». Έτσι πρέπει να νιώθουν τα φαντάσματα όταν οι άνθρωποι πατάνε πάνω στους τάφους τους.

«Κι εγώ το ίδιο θα πάρω», λέω και μετά, επειδή η μέρα είναι απαίσια και δεν έχω να εντυπωσιάσω κάποιον –και επειδή θα παραμείνω εδώ παγιδευμένη για τουλάχιστον άλλα σαράντα λεπτά με έναν άνθρωπο με τον οποίο δεν έχω σκοπό να συνεργαστώ ποτέ–, προσθέτω: «Και ένα dirty martini».

Τα φρύδια του Τσάρλι σηκώνονται ελάχιστα. Είναι τρεις, απομεσήμερο Πέμπτης, ακατάλληλη ώρα για ποτό, αλλά, με δεδομένο ότι οι εκδοτικοί οίκοι κλείνουν το καλοκαίρι και ο περισσότερος κόσμος παίρνει ρεπό τις Παρασκευές, ουσιαστικά έχει έρθει το Σαββατοκύριακο.

«Δύσκολη μέρα», λέω ψιθυριστά, καθώς η σερβιτόρα φεύγει με την παραγγελία μας.

«Όχι τόσο δύσκολη όσο η δική μου», αποκρίνεται ο Τσάρλι. Τα υπόλοιπα πλανώνται στον αέρα χωρίς να ειπωθούν. *Διάβασα ογδόντα σελίδες από το Μόνο μία φορά στη ζωή σου και μετά κάθισα να φάω μαζί σου.*

Γελάω ειρωνικά. «Αλήθεια δεν σου άρεσε το μέρος;»

«Δεν μπορώ να σκεφτώ χειρότερο μέρος για ένα μυθιστόρημα τετρακοσίων σελίδων».

«Ξέρεις», λέω, «είσαι ακριβώς όσο ευχάριστος μου είπαν».

«Δεν μπορώ να ελέγξω το πώς νιώθω», λέει ψυχρά.

Αγριεύω. «Είναι σαν να λέει ο Τσαρλς Μάνσον ότι δεν έκανε ο ίδιος τους φόνους. Μπορεί να ισχύει, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα».

Η σερβιτόρα αφήνει το ποτό μου στο τραπέζι και ο Τσάρλι μουρμουρίζει: «Μπορείτε να μου φέρετε κι εμένα ένα τέτοιο;».

Το βράδυ, ακούω την ειδοποίηση στο κινητό μου ότι έχει έρθει ένα e-mail.

Γεια σου, Νόρα.

Να με έχεις υπόψη σου για τα βιβλία που θα γράψει η Ντάσι στο μέλλον.

Τσάρλι

Δεν γίνεται να μη δυσανασχετήσω. Δεν έγραψε έστω ένα *Χάρηκα που σε γνώρισα*. Ούτε *Ελπίζω να είσαι καλά*. Δεν μπήκε καν στον κόπο να δείξει στοιχειώδη ευγένεια. Τρίζοντας τα δόντια μου, του απαντώ μιμούμενη το ύφος του.

Τσάρλι,

Αν γράψει κάτι για τον Τσάρλι Μάνσον ως γκουρού του λάιφ στάιλ, θα το μάθεις πρώτος.

Νόρα

Βάζω το κινητό μου στην τσέπη της φόρμας μου και ανοίγω την πόρτα του μπάνιου, για να αρχίσω τη συνηθισμένη διαδικασία περιποίησης προσώπου σε δέκα βήματα (κάτι που είναι γνωστό και ως «τα καλύτερα σαράντα πέντε λεπτά της μέρας μου»). Το κινητό μου δονείται και το βγάζω από την τσέπη μου.

Ν.,

Την πάτησες. Θα ήθελα πολύ να διαβάσω κάτι τέτοιο.

Τ.

Αποφασισμένη να έχω εγώ τον τελευταίο λόγο, γράφω:
Νύχτα.

(Και σίγουρα δεν εννοώ *Καλή*.)

Ευχές, γράφει ο Τσάρλι, απαντώντας σε ένα e-mail που ποτέ δεν υπήρξε.

Αυτό που σιχαίνομαι περισσότερο από οτιδήποτε, με εξαίρεση τα παπούτσια χωρίς τακούνι, είναι να χάνω. Του γράφω: χ.

Καμία απάντηση. Ματ. Μετά από μια κολασμένη μέρα, αυτή η μικρή νίκη με κάνει να νιώθω λες και όλα είναι πάλι μια χαρά. Τελειώνω την περιποίηση του προσώπου μου. Ξεχνιέμαι διαβάζοντας δέκα κεφάλαια ενός τρομακτικού μυθιστορήματος μυστηρίου και αποκοιμιέμαι πάνω στο τέλειο στρώμα μου χωρίς να χαραμίσω ούτε μία σκέψη για τον Γκραντ και την καινούρια του ζωή στο Τέξας. Κοιμάμαι σαν μωρό.

Ή σαν άκαρδος και ψυχρός άνθρωπος.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Η πόλη ψήνεται. Η άσφαλτος καίει. Τα σκουπίδια στο πεζοδρόμιο ζέχουν. Οι οικογένειες που προσπερνάμε κρατούν γρανίτες που λιώνουν σε κάθε βήμα και κυλάνε στα δάχτυλα. Το φως του ήλιου πέφτει πάνω στα κτίρια σαν τις ακτίνες λέιζερ ενός συστήματος ασφαλείας σε κάποια ξεπερασμένη ταινία με θέμα μια ληστεία κι εγώ νιώθω σαν γλασαρισμένο ντόνατ που έχει μείνει τέσσερις ημέρες εκτεθειμένο στη ζέστη.

Στο μεταξύ, η Λίμπι, παρόλο που είναι πέντε μηνών έγκυος και παρά την υψηλή θερμοκρασία, φαίνεται σαν πρωταγωνίστρια σε διαφήμιση σαμπουάν.

«Τρεις φορές». Ακούγεται σαν να νιώθει δέος. «Πώς είναι δυνατόν να σε έχουν χωρίσει *τρεις φορές* άντρες που άλλαξαν τρόπο ζωής;»

«Μάλλον είναι θέμα τύχης», λέω. Στην πραγματικότητα, οι φορές είναι τέσσερις, αλλά δεν άντεξα να της πω όλη την ιστορία για τον Τζέικομπ. Έχουν περάσει χρόνια, αλλά ακόμα δεν αντέχω να πω αυτή την ιστορία ούτε στον εαυτό μου.

Η Λίμπι αναστενάζει και με πάνει αγκαζέ. Η επιδερμίδα μου κολλάει από τη ζέστη και την υγρασία του κατακαλόκαιρου, αλλά η επιδερμίδα της μικρής μου αδερφής είναι εντυπωσιακά στεγνή και μεταξένια.

Μπορεί να πήρα το ύψος της μαμάς και να είμαι ένα κι ογδόντα, αλλά τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά της πήγαν στην αδερφή μου – από τα κοκκινόξανθα μαλλιά μέχρι τα μεγάλα καταγάλανα μάτια που θυμίζουν τη Μεσόγειο Θάλασσα και τις φακίδες στο πρόσωπό της. Το κοντό και όλο καμπύλες παράστημά της πρέπει να οφείλεται στα γονίδια του μπαμπά – όχι ότι μπορούμε να είμαστε σίγουρες γι' αυτό. Ο μπαμπάς μάς παράτησε όταν εγώ ήμουν τριών ετών, λίγους μήνες πριν γεννηθεί η Λίμπι. Τα μαλλιά μου, όταν τα αφήνω στο φυσικό τους, έχουν ένα θαμπό ξανθό χρώμα και η γαλανή απόχρωση των ματιών μου θυμίζει λιγότερο τις ειδυλλιακές θάλασσες καλοκαιρινών διακοπών και περισσότερο το τελευταίο πράγμα που βλέπεις όταν το νερό παγώνει και πνίγεται.

Με τη Λίμπι είμαστε αχώριστες.

Είναι ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος σε όλον τον πλανήτη.

«Αχ, Νόρα». Η Λίμπι με σφίγγει πάνω της, καθώς φτάνουμε σε μια διάβαση, κι εγώ απολαμβάνω την επαφή μαζί της. Όσο δύσκολη και αν γίνεται μερικές φορές η ζωή και η δουλειά, νιώθω σαν να έχει η καθεμιά μας από έναν εσωτερικό μετρονόμο, για να παραμένουμε συγχρονισμένες μεταξύ μας. Με το που πάω να πάρω το κινητό μου για να της τηλεφωνήσω, αυτό αρχίζει ήδη να χτυπάει επειδή μου τηλεφωνεί εκείνη, ή μπορεί η Λίμπι να μου στέλνει μήνυμα για να φάμε μαζί και να συνειδητοποιούμε ότι βρισκόμαστε ήδη στο ίδιο

σημείο στην πόλη. Όμως, τους τελευταίους μήνες, συναντιόμαστε πολύ αραιά, λες και ζούμε σε διαφορετικές πόλεις.

Δεν απαντάω στα τηλεφωνήματά της όταν είμαι σε μίνιγκ και εκείνη έχει ήδη αποκοιμηθεί όταν επιτέλους της τηλεφωνώ. Τελικά, με καλεί να φάμε μαζί ένα βράδυ που έχω υποσχεθεί να βγω με κάποιον πελάτη. Χειρότερο από αυτό είναι μια αμυδρή και αλλόκοτη αίσθηση ότι κάτι δεν πάει καλά όταν είμαστε μαζί. Σαν να μη βρίσκεται εκεί η Λίμπι. Σαν οι μετρονόμοι που είπα να ακολουθούν διαφορετικούς ρυθμούς και, ακόμα και όταν βρισκόμαστε η μία πλάι στην άλλη, αυτοί να μην καταφέρνουν να συμβαδίσουν.

Στην αρχή, το είχα αποδώσει αυτό στο άγχος για το μωρό, αλλά, καθώς περνούσε ο καιρός, ένιωθα την αδερφή μου να απομακρύνεται όλο και περισσότερο. Έχουμε χάσει τον συντονισμό μας εντελώς, για κάποιο λόγο που δεν μπορώ να αντιληφθώ, και το ονειρεμένο στρώμα μου και τα έλαια λεβάντας δεν αρκούν για να νικήσω τις αιπνίες μου. Μένω ξαπλωμένη και συλλογίζομαι τις συζητήσεις μου μαζί της, σαν να ψάχνω να βρω αμυδρές ρωγμές στη σχέση μας.

Το φανάρι έχει γίνει πράσινο για τους πεζούς, αλλά μερικά αυτοκίνητα περνάνε με κόκκινο. Όταν ένας άντρας με ωραίο κοστούμι αρχίζει να διασχίζει τον δρόμο γοργά, η Λίμπι με τραβάει να τον ακολουθήσουμε.

Είναι κανόνας σε όλον τον πλανήτη ότι οι ταξιτζήδες φρενάρουν όταν βλέπουν έναν άντρα με τέτοια εμφάνιση. Τα ντύσιμό του λέει: *Έχω δικηγόρο*. Ή απλώς: *Είμαι δικηγόρος*.

«Νόμιζα ότι εσύ και ο Άντριου τα πηγαίνατε καλά», λέει η Λίμπι, αρχίζοντας πάλι τη συζήτηση από εκεί όπου είχαμε μείνει. Αρκεί να παραβλέψουμε το γεγονός ότι τον πρώην

μου τον έλεγαν Άαρον και όχι Άντριου. «Δεν καταλαβαίνω τι πήγε στραβά. Μήπως είχε να κάνει με τη δουλειά;»

Το βλέμμα της στρέφεται πάνω μου καθώς μου κάνει την ερώτηση. Μου φέρνει στο μυαλό μια άλλη ανάμνηση. Τότε που, στα τέταρτα γενέθλια της Μπία, επέστρεψα στο διαμέρισμα και η Λίμπι με κοίταξε σαν λυπημένο κουτάβι και είπε: *Τηλεφώνημα από τη δουλειά;*

Της ζήτησα συγγνώμη και μου είπε ότι δεν πείραζε, αλλά τώρα αναρωτιέμαι μήπως εκείνη ήταν η στιγμή που άρχισα να τη χάνω, εκείνο το δευτερόλεπτο που οι δρόμοι μας άρχισαν να χωρίζουν και οι πρώτες ρωγμές στη σχέση μας έκαναν την εμφάνισή τους.

«Αυτό που πήγε στραβά», λέω, αποφασίζοντας να ξαναμπώ στη συζήτηση, «είναι ότι, σε μια περασμένη μου ζωή, πρόδωσα μια πολύ ισχυρή μάγισσα που καταράστηκε την ερωτική ζωή μου. Ο πρώην μου θα μετακομίσει στο Νησί του Πρίγκιπα Εδουάρδου».

Στεκόμαστε στην επόμενη διάβαση και περιμένουμε να σταματήσουν τα αυτοκίνητα. Είναι Σάββατο, μέσα Ιουλίου, και όλοι έχουν βγει έξω. Φορούν όσο λιγότερα ρούχα είναι δυνατό και τρώνε παγωτό χωνάκι ή γρανίτες γεμάτες πράγματα που δεν έχουν θέση σε ένα επιδόρπιο.

«Ξέρεις τι υπάρχει στο Νησί του Πρίγκιπα Εδουάρδου;» ρωτάω.

«Η Άννα των Αγρών από το μυθιστόρημα της Μοντγκόμερι;» λέει η Λίμπι.

«Η Άννα των Αγρών θα έχει πεθάνει τώρα πια», λέω.

«Ποπό χαλάστρα», λέει. «Μου αποκάλυψες το τέλος».

«Πώς γίνεται ένας άνθρωπος να αφήνει τη ζωή εδώ και να πηγαίνει να μείνει σε ένα μέρος όπου το καλύτερο που

υπάρχει είναι το Μουσείο Πατάτας του Καναδά; Εγώ θα πέθαινα από βαρεμάρα αμέσως».

Η Λίμπι αναστενάζει. «Δεν ξέρω. Εγώ θα ήθελα να ένιωθα λίγη βαρεμάρα τώρα».

Την κοιτάζω λοξά και η καρδιά μου σκιρτάει. Τα μαλλιά της εξακολουθούν να είναι τέλεια και η επιδερμίδα της ροδαλή, αλλά τώρα διακρίνω καινούριες λεπτομέρειες, σημάδια που αρχικά μου είχαν διαφύγει.

Τις τραβηγμένες γωνίες του στόματός της. Τα μάγουλά της που έχουν αδυνατίσει. Φαίνεται κουρασμένη και πιο μεγάλη σε ηλικία από όσο συνήθως.

«Συγγνώμη», λέει, σχεδόν από μέσα της. «Δεν θέλω να παραστήσω τη θλιμμένη και νυσταγμένη μαμά – απλώς... χρειάζομαι λίγο ύπνο».

Το μυαλό μου στριφογυρίζει ήδη και προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τα λεγόμενά της. Η μόνιμη έγνοια του Μπρένταν και της Λίμπι είναι τα λεφτά, αλλά εδώ και χρόνια αρνούνται βοήθεια σε αυτόν τον τομέα και έτσι αναγκάζομαι να βρίσκω ευφάνταστους τρόπους για να τους στηρίξω.

Για να πω την αλήθεια, το τηλεφώνημα που μπορεί να την είχε σπάσει τότε στη Λίμπι –ή μπορεί και όχι– ήταν κόλλο για να της κάνω ένα δώρο γενεθλίων. Ένας «πελάτης» ακύρωσε ένα «ταξίδι» και «τα χρήματα για το δωμάτιο στο ξενοδοχείο δεν επιστρέφονταν», οπότε «ήταν λογικό» να πάει εκεί η Λίμπι και να περάσει λίγες ημέρες ξεκούρασης με τις φίλες της.

«Δεν είσαι θλιμμένη και νυσταγμένη μαμά», της λέω τώρα, ζουλώντας το χέρι της πάλι. «Είσαι η Σούπερ Μαμά. Έχεις ένα τσούρμο παιδιά, οι δουλειές δεν τελειώνουν ποτέ και δεν χαλαρώνεις ούτε λεπτό. Είναι λογικό να είσαι κουρασμένη, Λιμπ».

Με κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια. «Πότε μέτρησες τα παιδιά μου τελευταία φορά; Επειδή δεν είναι τσούρμο, αλλά μόνο δύο».

«Δεν θέλω να σε κάνω να νιώσεις κακή μητέρα», της λέω, ζουλώντας με το δάχτυλό μου την κοιλιά της, «αλλά είμαι ογδόντα τοις εκατό σίγουρη ότι έχεις κι άλλο εδώ μέσα».

«Καλά, δυόμισι». Με κοιτάζει κατάματα, όλο έγνοια. «Λοιπόν, πώς είσαι; Στ' αλήθεια, όμως. Μετά τον χωρισμό».

«Ήμαστε μαζί μόνο τέσσερις μήνες. Δεν ήταν κάτι σοβαρό».

«Σοβαρός είναι ο τρόπος με τον οποίο διαλέγεις άντρες», λέει. «Αν κάποιος καταφέρει να βγει μαζί σου για φαγητό τρεις φορές, τότε πάει να πει ότι πληροί τετρακόσια πενήντα κριτήρια. Δεν είναι πολύ συνηθισμένο να μαθαίνεις την ομάδα αίματος κάποιου πριν κάνεις σχέση μαζί του».

«Δεν ζητάω να μάθω την ομάδα αίματος των συντρόφων μου», λέω. «Το μόνο που τους ζητάω είναι μια αναφορά για την οικονομική τους κατάσταση, μια έκθεση ψυχιατρικής αξιολόγησης και έναν όρκο τιμής με κάθε επισημότητα».

Η Λίμπι γέρνει το κεφάλι της πίσω και γελάει. Όπως πάντα, το να κάνω την αδερφή μου να γελάσει είναι σαν να κάνω ένεση σεροτονίνης κατευθείαν στην καρδιά μου. Ή μήπως στο μυαλό μου; Μάλλον στο μυαλό μου. Η σεροτονίνη στην καρδιά μάλλον δεν είναι καλό πράγμα. Η ουσία είναι ότι το γέλιο της Λίμπι με κάνει να νιώθω ότι μπορώ να κατακτήσω τον κόσμο, ότι ελέγχω πλήρως την Κατάσταση.

Ίσως αυτό να με κάνει ναρκισσίστρια, ή μπορεί απλώς να με κάνει μια τριανταδυάχρονη που θυμάται τις άπειρες φορές που δεν μπορούσε να κάνει τη στενοχωρημένη αδερφή της να σηκωθεί από το κρεβάτι της.

«Έι», λέει η Λίμπι, επιβραδύνοντας το βήμα της, καθώς συνειδητοποιεί πού βρισκόμαστε, προς τα πού κατευθυνόμαστε χωρίς να το έχουμε καταλάβει. «Κοίτα».

Ακόμα και αν μας είχαν δέσει τα μάτια και μας είχαν πετάξει από τον ουρανό, μάλλον θα καταλήγαμε σε αυτό εδώ το μέρος. Μπροστά στο Βιβλιοπωλείο Φρίμαν, να το κοιτάζουμε με νοσταλγία. Πάνω από αυτό το μαγαζί του Γουέστ Βίλατζ ζούσαμε κάποτε. Στο μικρό διαμέρισμα όπου η μαμά μας στριφογύριζε μέσα στην κουζίνα και τραγουδούσαμε και οι τρεις μαζί το «Baby Love» των Supremes, κρατώντας κουτάλες σαν μικρόφωνα. Το μέρος όπου περάσαμε άπειρες βραδιές κουλουριασμένες πάνω σε έναν ροζ και κρεμ εμπριμέ καναπέ, βλέποντας ταινίες της Όντρεϊ Χέπμπορν, με τζανκ φουντ απλωμένο πάνω στο τραπεζάκι που η μαμά είχε βρει στον δρόμο και του είχε αντικαταστήσει το σπασμένο πόδι με μια στοίβα από βιβλία.

Στα βιβλία και τις ταινίες, τα πρόσωπα σαν κι εμένα ζουν πάντα σε σοφίτες με πάτωμα από τσιμέντο, μουντά έργα τέχνης και ψηλά επιδαπέδια βάζα που, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, είναι γεμάτα μαύρα και ροζιασμένα κλαδιά.

Στην πραγματική ζωή, όμως, διάλεξα το διαμέρισμα στο οποίο μένω επειδή μοιάζει πάρα πολύ με αυτό εδώ. Έχει παλιό παρκέ και απαλή ταπετσαρία, καλοριφέρ που σφυρίζει σε μια γωνιά και εντοιχισμένες βιβλιοθήκες που ξεχειλίζουν από μεταχειρισμένα χαρτόδετα βιβλία. Τα γύψινα της οροφής έχουν βαφτεί τόσες φορές, ώστε οι γωνίες τους έχουν χαθεί, και ο χρόνος έχει αλλοιώσει το σχήμα των ψηλών και στενών παραθύρων.

Αυτό το μικρό βιβλιοπωλείο και το διαμέρισμα από πάνω του είναι τα αγαπημένα μου μέρη σε όλη τη γη.

Παρόλο που εδώ διαλύθηκε η ζωή μας πριν από δώδεκα χρόνια, αυτό το μέρος το λατρεύω.

«Ω, Θεέ μου!» Η Λίμπι με γραπώνει από το μπράτσο και δείχνει τη βιτρίνα του βιβλιοπωλείου, όπου βρίσκεται μια πυραμίδα από αντίτυπα του *Μόνο μία φορά στη ζωή σου*, της επιτυχίας της Ντάστι Φιλντινγκ, με το καινούριο εξώφυλλο που λέει ότι το βιβλίο έχει μεταφερθεί στον κινηματογράφο.

Βγάζει το κινητό της. «Πρέπει να βγάλουμε φωτογραφία!»

Κανείς δεν αγαπάει το βιβλίο της Ντάστι όσο η αδερφή μου. Κι αυτό σημαίνει κάτι, αφού, μέσα σε έξι μήνες, έχουν ήδη πουληθεί ένα εκατομμύριο αντίτυπα. Ο κόσμος το αποκαλεί βιβλίο της χρονιάς. Κάτι ανάμεσα στο *Ο κύριος Όβε* και το *Λίγη Ζωή*.

Άρπα τη, Τσάρλι Λάστρα, σκέφτομαι, όπως κάνω όποτε θυμάμαι εκείνο το μοιραίο γεύμα. Ή όποτε περνάω από τη θεόκλειστη πόρτα του γραφείου του (κάτι που με κάνει να νιώθω αγαλλίαση, αφού πήγε να δουλέψει στον εκδοτικό που έβγαλε το *Μόνο μία φορά στη ζωή σου*, όπου τώρα τον περιτριγυρίζουν πράγματα που του θυμίζουν διαρκώς την επιτυχία μου).

Καλά, εντάξει. Στην πραγματικότητα, σκέφτομαι Άρπα τη, Τσάρλι Λάστρα πολύ συχνά. Δεν μπορώ να ξεχάσω την πρώτη φορά που ένας συνάδελφος με έκανε να δείξω τέτοιο αντιπαγγελματισμό.

«Θα δω την ταινία πεντακόσιες φορές», μου λέει η Λίμπι. «Συνεχόμενα».

«Να φορέσεις πάνα», τη συμβουλεύω.

«Δεν χρειάζεται», λέει. «Θα κλαίω πολύ. Δεν θα έχω ανάγκη να κατουρήσω».

«Δεν το ήξερα ότι έχεις... τόσες επιστημονικές γνώσεις», λέω.

«Την τελευταία φορά που διάβασα το βιβλίο, έκλαψα τόσο πολύ, ώστε έπαθα τράβηγμα στη μέση».

«Να σκεφτείς μήπως πρέπει να γυμνάζεσαι περισσότερο».

«Τι αγενής που είσαι!» Δείχνει τη φουσκωμένη κοιλιά της και μετά με τραβάει πάλι για να πάμε στο juice bar. «Τέλος πάντων, ας επιστρέψουμε στην ερωτική σου ζωή. Μάλλον πρέπει να αρχίσεις να ξαναβγαίνεις».

«Λίμπι», λέω. «Το ξέρω ότι γνώρισες τον έρωτα της ζωής σου στα είκοσί σου και άρα ουσιαστικά δεν βγήκες ποτέ σου ραντεβού. Αλλά φαντάσου για μια στιγμή, σε παρακαλώ, έναν κόσμο όπου το τριάντα τοις εκατό των ραντεβού που βγαίνεις τελειώνει με την αποκάλυψη ότι ο άντρας που κάθεται απέναντί σου έχει φετίχ με τα πόδια ή τους αγκώνες ή τις επιγονατίδες».

Έλαθα το σοκ της ζωής μου όταν η καπριτσιόζα και ρομαντική αδερφή μου ερωτεύτηκε έναν λογιστή εννέα χρόνια μεγαλύτερό της, που του αρέσει τρελά να διαβάξει για τρένα, αλλά ο Μπρένταν είναι ο πιο σταθερός άνθρωπος που έχω γνωρίσει στη ζωή μου και έχω εδώ και καιρό αποδεχτεί ότι, με κάποιο τρόπο, ενάντια σε όλες τις προβλέψεις, εκείνος και η Λίμπι είναι αδελφές ψυχές.

«Τριάντα τοις εκατό;» φωνάζει. «Τι εφαρμογές γνωριμιών χρησιμοποιείς, Νόρα;»

«Τις συνηθισμένες!» λέω.

Παρά τα όσα επιβάλλει η διακριτικότητα, ναι, πάντα ρωτάω για τα φετίχ από την αρχή. Δεν είναι ότι το τριάντα τοις εκατό των αντρών ανακοινώνει τα βίτσια του είκοσι λεπτά μετά τη γνωριμία, αλλά αυτό ακριβώς θέλω να πω. Η αφεντικίνα μου, η Έιμι, την τελευταία φορά που πήγε στο σπίτι μιας γυναίκας την οποία δεν είχε ελέγξει καλά, διαπίστωσε

ότι εκείνη είχε ένα δωμάτιο γεμάτο κούκλες. Πορσελάνινες κούκλες από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι.

Δεν θα ήταν πολύ άβολο να ερωτευτείς έναν άνθρωπο και μετά να διαπιστώσεις ότι έχει ένα δωμάτιο γεμάτο κούκλες; Η απάντηση είναι «ναι», και μάλιστα «πάρα πολύ».

«Μπορούμε να καθίσουμε για λίγο;» ρωτάει η Λίμπι, λιγάκι λαχανιασμένη. Παρακάμπτουμε ένα γκρουπ Γερμανών τουριστών και καθόμαστε στον πτυσσόμενο πάγκο δίπλα στο παράθυρο μιας καφετέριας.

«Είσαι καλά;» τη ρωτάω. «Θέλεις να σου πάρω κάτι; Νερό ίσως;»

Κουνάει το κεφάλι της αρνητικά και πίνει τα μαλλιά της πίσω από τα αφτιά της. «Κουρασμένη είμαι. Πρέπει να ξεκουραστώ λίγο».

«Θα μπορούσαμε να περάσουμε μία ημέρα σε σπα», της προτείνω. «Έχω μια δωροκάρτα...»

«Κατά πρώτον», λέει, «σε κατάλαβα ότι λες ψέματα. Και κατά δεύτερον...» Τα δόντια της χαϊδεύουν απαλά τα χείλη της, που είναι τονισμένα με ροζ λιπγκλός. «Είχα κάτι άλλο κατά νου».

«Μήπως δύο ημέρες σε σπα;» λέω στην τύχη.

Χαμογελάει κουρασμένα. «Παραπονιέσαι συνέχεια που οι εκδοτικοί οίκοι ουσιαστικά κλείνουν τον Αύγουστο και δεν έχεις τίποτα να κάνεις. Καλά δεν λέω;»

«Έχω πάρα πολλά να κάνω», αντιτείνω εγώ.

«Δεν έχεις να κάνεις τίποτα που να απαιτεί να βρискεσαι στην πόλη», με διορθώνει. «Τι θα έλεγες, λοιπόν, να πηγαίναμε κάπου; Να ξεφύγουμε για μερικές εβδομάδες και απλώς να χαλαρώσουμε; Εγώ θα ήθελα να περάσω μία μέρα χωρίς να λερωθώ με τα σωματικά υγρά κανενός

και εσύ θα μπορούσες να ξεχάσεις αυτά που έγιναν με τον Άαρων. Θα μπορούσαμε απλώς να κάνουμε ένα διάλειμμα από τους ρόλους της Κουρασμένης Σούπερ Μαμάς και της Φανταχτερής Καριερίστας, που παίζουμε έντεκα μήνες τον χρόνο. Θα μπορούσες ακόμα και να μιμηθείς τους πρώην σου και να ζήσεις ένα θυελλώδες ειδύλλιο με κάποιον... που κυνηγάει αστακούς».

Την κοιτάζω επίμονα και προσπαθώ να καταλάβω πόσο σοβαρά μου μιλάει.

«Τους αστακούς τους κυνηγάμε ή τους ψαρεύουμε; Ποιο είναι το σωστό;» λέει. «Τέλος πάντων, να ζήσεις ένα ειδύλλιο με έναν ψαρά».

«Μα ποτέ δεν πάμε πουθενά», της επισημαίνω.

«Ακριβώς», λέει και προσέχω τα φαγωμένα νύχια της. Προσπαθώ να καταπιώ, αλλά είναι λες και ο οισοφάγος μου έχει πιαστεί σε μέγγενη. Επειδή, αυτή τη στιγμή, συνειδητοποιώ ξαφνικά και με βεβαιότητα ότι κάτι άλλο τρέχει με τη Λίμπι, ότι δεν υπάρχει μόνο το αιώνιο οικονομικό πρόβλημα, η έλλειψη ύπνου και ο εκνευρισμός για το πρόγραμμα που έχω στη δουλειά μου.

Πριν από έξι μήνες, θα καταλάβαινα με ακρίβεια τι συνέβαινε. Δεν θα χρειαζόταν καν να ρωτήσω. Η Λίμπι θα περνούσε από το διαμέρισμά μου χωρίς να με έχει ενημερώσει, θα σωριαζόταν με θεατρικό τρόπο στον καναπέ μου και θα έλεγε: «Ξέρεις τι με απασχολεί τώρα τελευταία, αδερφούλα;», κι εγώ θα την έβαζα να ακουμπήσει το κεφάλι της πάνω στα πόδια μου και θα της χάιδευα τα μαλλιά, όσο εκείνη θα μου μιλούσε για τα βάσανά της. Τα πράγματα τώρα είναι αλλιώς.

«Είναι ευκαιρία, Νόρα», λέει σιγανά, με επιμονή. «Έλα

να κάνουμε ένα ταξίδι. Μόνο οι δυο μας. Η τελευταία φορά που πήγαμε ταξίδι ήταν τότε στην Καλιφόρνια».

Νιώθω το στομάχι μου να ανακατεύεται. Εκείνο το ταξίδι –όπως και η σχέση μου με τον Τζέικομπ– ανήκει σε μια περίοδο της ζωής μου που βάζω τα δυνατά μου να μη θυμάμαι.

Ουσιαστικά όλα αυτά που κάνω τα κάνω για να είμαι σίγουρη ότι η Λίμπι και εγώ δεν θα ξαναβρεθούμε σε εκείνη την τρομερά δύσκολη θέση στην οποία βρεθήκαμε όταν πέθανε η μαμά. Όμως, η αναμφίβολη αλήθεια είναι ότι από τότε έχω να τη δω σε αυτή την κατάσταση, σαν να είναι έτοιμη να καταρρεύσει.

Καταπίνω με δυσκολία. «Μπορείς να φύγεις τώρα αμέσως;»

«Θα μας βοηθήσουν με τα κορίτσια οι γονείς του Μπρένταν». Μου σφίγγει τα χέρια, ενώ τα μεγάλα γαλανά μάτια της φλέγονται από την ελπίδα. «Όταν γεννηθεί το μωρό, θα είμαι σαν να μην υπάρχω για κάμποσο καιρό και, πριν συμβεί αυτό, θέλω πάρα πολύ να περάσω χρόνο μαζί σου, όπως παλιά. Και, επίσης, αν μείνω άυπνη άλλες τρεις ημέρες, θα μου σαλέψει και δεν ξέρω τι θα συμβεί μετά. Το έχω ανάγκη αυτό το ταξίδι».

Νιώθω ένα σφίξιμο στο στήθος, λες και η καρδιά μου είναι κλεισμένη σε ένα πολύ μικρό μεταλλικό κλουβί. Ποτέ μου δεν μπόρεσα να της πω όχι. Ούτε τότε που ήταν δεκαπέντε και ήθελε να δανειστεί το αγαπημένο μου τζιν (που δεν απέκτησε ποτέ ξανά τη φόρμα του από τη στιγμή που χώρεσαν μέσα του οι καμπύλες της) ούτε τότε που ήταν δεκαέξι και είτε κλαίγοντας: «Το μόνο που θέλω είναι να φύγω από εδώ», κι εγώ την πήγα αμέσως στο Λος Άντζελες.

Στην πραγματικότητα, ποτέ δεν μου ζήτησε τίποτα

απ' όλα αυτά, αλλά μου το ζητάει τώρα. Έχει τις παλάμες της σφιχτά πιασμένες μεταξύ τους και το κάτω χέιλι της εξέχει. Νιώθω να με πιάνει πανικός, μου κόβεται η ανάσα και χάνω τον έλεγχο χειρότερα από όσο στη σκέψη να φύγω από την πόλη. «Σε παρακαλώ».

Η κούρασή της την κάνει να φαίνεται αδύναμη, άυλη, λες και τα δάχτυλά μου θα περνούσαν από μέσα της έτσι και προσπαθούσα να της διώξω τα μαλλιά από το μέτωπό της. Δεν ήξερα ότι μπορεί να σου λείπει ένας άνθρωπος τόσο πολύ ενώ κάθεται δίπλα σου, τόσο πολύ ώστε να πονάει όλο σου το είναι.

Εδώ είναι, λέω από μέσα μου, και είναι καλά. Ό,τι και αν συμβαίνει, θα βρεις τη λύση.

Καταπίνω όλες τις δικαιολογίες, τα παράπονα και τις διαφωνίες που με πλημμυρίζουν. «Ας πάμε ταξίδι».

Η Λίμπι χαμογελάει πλατιά. Στριφογυρίζει πάνω στον πτυσσόμενο πάγκο και βγάζει κάτι από την πίσω τσέπη του παντελονιού της. «Εντάξει, ωραία. Επειδή έχω ήδη αγοράσει αυτά εδώ και δεν ξέρω αν γίνεται να επιστραφούν τα χρήματα». Αφήνει τα αεροπορικά εισιτήρια πάνω στα πόδια μου και είναι σαν όλα αυτά που προηγήθηκαν να μη συνέβησαν ποτέ. Σαν μέσα σε μόλις πέντε δευτερόλεπτα να επέστρεψε η ανέμελη αδερφή μου. Θα έδινα τα πάντα για να μην τελειώσει ποτέ αυτή η στιγμή, για να την έχω πάντα να λάμπει ολόκληρη. Το στήθος μου ξαλαφρώνει. Ανασαίνω πάλι με ευκολία.

«Δεν θα κοιτάξεις πού θα πάμε;» ρωτάει η Λίμπι εύθυμα.

Εξεκollάω το βλέμμα μου από πάνω της και διαβάζω το εισιτήριο. «Στο Άσβιλ της Βόρειας Καρολίνας;»

Κουνάει το κεφάλι της αρνητικά. «Είναι το πλησιέστερο

αεροδρόμιο στο Σάνσαιν Φολς. Εκεί θα κάνουμε το ταξίδι που συμβαίνει... μόνο μία φορά στη ζωή σου».

Δυσανασχετώ και εκείνη με αγκαλιάζει γελώντας. «Θα περάσουμε υπέροχα, αδερφούλα! Και θα ερωτευτείς έναν ξυλοκόπο».

«Αν υπάρχει ένα πράγμα που μ' ανάβει», λέω, «τότε σίγουρα είναι η αποψίλωση των δασών».

«Έναν ξυλοκόπο με αρχές, οπαδό της βιώσιμης ανάπτυξης και των οργανικών –και μάλιστα χωρίς γλουτένη– προϊόντων», προσθέτει η Λίμπι.